

лата научватъ човѣка.

- Дървени филисофи се казватъ такива, старче, - казалъ първиятъ и оставили стареца на пазаря.

Двамата пазарджии си тръгнаха за село.

- Старецътъ се оскърби отъ твойтъ думи, - подзема вториятъ, като вървѣлъ и обмислялъ разговора съ стареца.

- Каквото повикало такова се обадило.

- Само че тоя човѣкъ ми се струва... Не бѣше..

- Какво?

- Ще видишъ, че е дѣло Господъ. Такова лице съмъ виждалъ само по иконитѣ.

- Вѣтъръ си видѣлъ! Дѣло Господъ е като тебе: за нѣкакви опинци, да бѣхтешъ толкова път, па и той *не е* съ нашия умъ да слиза на земята и си разваля кефа!

- Кой знай!... Той бѣше! И да видишъ, нѣма да те сполети добро.

Тѣй си приказвали и вървели за село.

Когато стигатъ въ село-какво да видятъ!

Избухнало пожаръ и на първиятъ всичко що ималъ се обърнало въ прахъ. Той се хваналъ за главата.